+Рівненський державний гуманітарний університет
Історико-соціологічний факультет
Кафедра політичних наук

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ

МАТЕРІАЛИ
ІІІ МІЖВУЗІВСЬКОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ МОЛОДИХ ПОЛІТОЛОГІВ

11 листопада 2011 р.

Рівне–2012

УДК 32
ББК 66
А 43

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ. Матеріали ІІІ міжвузівської науково-практичної конференції молодих політологів. 11 листопада 2011 р. – Рівне: РДГУ, 2012. – 167 с.

Ухвалено до друку рішенням кафедри політичних наук РДГУ.
Протокол № 10 від 30 листопада 2011 р.

© Рівненський державний гуманітарний університет, 2011

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ 1.
ПОЛІТИЧНІ ПРОЦЕСИ В УКРАЇНІ: ІСТОРІЯ ТА СЬОГОДЕННЯ

Кобута Степан	Загрози державній незалежності України: фобії українських патріотів	7
Наумов Андрій	Технології легітимаційної політики правлячого режиму в сучасній Україні	9
Івчик Наталія	Відображення моделей етнополітичної поведінки в графіті (на прикладі м. Рівне)	10
Сакрієр Оксана	Проблеми конструювання політичного бренду в Україні	12
Максимець Богдан	Електоральна діяльність українських національно-демократичних партій у ході президентських виборів 2004 р.	14
Мельник Віра	Пропаганда ідеї державотворення на сторінках західноукраїнської преси на прикладі Рівненської та Волинської областей	15
Найдич Марина	Інституціоналізація молодіжної політики України	18
Андрощук Ігор Білецький Юрій	Взаємодія Президента та Верховної Ради України: теорія і практика	19
Мазур Ярослав	„Середній клас" в Україні: проблема детермінації	20
Легновська Лілія	Імідж сучасної України: стан і проблеми формування	22
Сирота Дмитро	Адаптація виборчої системи України до європейських стандартів	23
Бєлова Анастасія	Жіноче політичне лідерство в Україні	24
Овдійчук Ірина	Еволюція виборчих технологій в Україні	26
Луцук Марія	Фактори формування електоральної поведінки в Україні	28
Міщук Віктор	Вплив ідей Д. Донцова і М. Міхновського на програми сучасних вітчизняних політичних партій	30
Градовий Павло	Народний рух України: проблеми становлення	31
Брень Тетяна	Проблема колабораціонізму в СРСР у роки Великої Вітчизняної війни	33
Ричко Вікторія	Регіональні ЗМІ як складова політичних виборчих технологій (на прикладі Рівненської області)	34
Лапчик Поліна	Українські ЗМІ як суб'єкт формування громадської думки	36
Корольчук Оксана	Політична культура сучасної української молоді	37
Міщук Ольга	Псевдоменеджмент в політиці: теорія і практика в Україні	39
Дем'янюк Микола	Політична культура української молоді в контексті демократизації після „Помаранчевої" революції	41

СЕКЦІЯ 2.
СВІТОВИЙ ПОЛІТИЧНИЙ ПРОЦЕС: МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ І ВНУТРІШНЯ ПОЛІТИКА В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Патлашинська Ірина	Поняття легітимності миротворчої операції	43
Генега Ірина	Співпраця Російської Федерації з міжнародними організаціями (1990-ті роки): проблеми та перспективи	45
Бойківський Любомир	Особливості реалізації масштабних енергетичних проектів в контексті діалогу Росія – ЄС	47
Гайдукевич Анастасія	Міждержавні відносини в трикутнику Росія–Польща–Україна: проблемне поле досліджень	48
Руда Леся	"Цивілізація" та "культура": історична спорідненість понять	50
Притуляк Світлана	Програмові засади діяльності Соціалістичного інтернаціоналу для подолання глобальних проблем в екології	51
Венгринюк Лідія	Явище етнізації політики як феномен політичного процесу	53
Троян Віктор	Європейська ідентичність у контексті сучасних пан'європейських ідей	55
Романчук Тетяна	Культура інтеракціонізму в поліетнічній державі: груповий та індивідуальний рівні	57
Криворучко Наталія	Координація співпраці України з ЄС: виклики і перспективи	58
Федорак Світлана	Етнонаціональні кофлікти як чинник дестабілізації системи міжнародної безпеки	60
Петрович Інна	Участь Польщі в миротворчих операціях Європейського Союзу	62
Довганюк Мар'яна	Теоретико-методологічні засади аналізу сучасного авторитаризму (на прикладі Білорусії та Казахстану)	63
Малиновська Наталія	Виборчі права мусульман у західноєвропейських державах	65
Бараболя Тарас	Харизматичний політичний імідж Муамара Каддафі	67
Курилюк Галина	Регіональна політика ЄС: інформаційна складова	69
Творовський Віктор	Україна в контексті сучасних геополітичних реалій	70
Чугай Оксана	Актуальні проблеми міжнародного ринку інформаційних послуг	72
Борецька Ангеліна	До питання про визначення глобального інформаційного простору	74
Нагорняк Іван	Глобальні комунікаційні мережі та їх вплив на політичні процеси в Україні	76
Гривіцький Вадим	Стан та перспективи реформування сектору безпеки і оборони України у нових політичних реаліях	77

Антикало Назар	Особливості політичних систем країн Латинської Америки	79
Климчук Тетяна	Особливе партнерство НАТО з Україною	81
Лінник Юрій	Причини тероризму в сучасній Росії	82
Бондарук Ганна	Тероризм у Північній Ірландії як метод політичної боротьби	84
Логвинюк Мар'яна	Соціально-політична доктрина католицизму	86
Гольберт Юлія	Еволюція європейської соціал-демократичної ідеології у післявоєнний період	88
Дзерун Сергій	Глобалізація та релігія: сучасні погляди на розвиток цивілізації	90
Костюк Тетяна	Радянсько-німецький пакт про ненапад	92
Левчук Ірина	Модернізація Росії як побудова нової держави	93
Леончик Світлана	Модернізація Росії: ретроспективний погляд	95
Кузьмицька Ольга	Європейський суд з прав людини: динаміка звернень українських громадян	97
Поліщук Ірина	Теорія справедливої війни	99
Федорчук Сергій	Українські контингенти в миротворчих операціях ООН	100
	СЕКЦІЯ 3. Проблеми і перспективи політичної модернізації в Україні	
Валюх Людмила	Влада як основа життєдіяльності соціуму	102
Хаврук Ігор	Референдум як демократичний інститут	103
Кобута Лариса	Парадокси української багатопартійності: партії-невидимки	105
Березовська-Чміль Олена	Стратегічні напрями формування державної соціальної політики	107
Мельник Роман	Кадрова політика на початку 1990-х років в Росії в контексті становлення інституту президентства	109
Мислюк Юлія	Синергетично-ціннісні основи іміджу політичного лідера	111
Тижбіряк Дар'я		
Гаврилюк Світлана	Місце політичної реклами у процесі маніпулювання	112
Мельник Ірина	Особливості змішаної виборчої системи України та об'єднаної Німеччини	114
Жуковська Аліса	Громадянське суспільство як фактор функціонування інституту парламентаризму	116
Петренко Марія	Політичні партії в умовах сучасної виборчої системи України	118
Українець Віктор	Етапи поширення ісламського екстремізму в Україні	119
Шарлай Віталій	Специфіка розвитку інститутів громадянського суспільства в регіоні Центрально-Східної Європи	121
Шкуро Антон	Теоретичні аспекти політичних рішень	122

Абрамчук Наталія	Інституційно-правові аспекти регіональної політики Івано-Франківської області	124
Тодоріко Аліна	Сутність політичної довіри у трансформаційних процесах	126
Кравчук Інна	Екологічна безпека як складова національної безпеки	127
Кузьменко Віталій	Інформаційна безпека як складова національної безпеки держави	129
Сірецький Іван	Політична система Франції	132
Паляниця Альона	Підходи до визначення сутності політики	134
Бендюк Олеся	Вплив ЗМІ на формування політичного вибору громадян	135
Пікула Микола	Закон України „Про доступ до публічної інформації": презентація влади в Інтернеті	137
Наумчук Артур	Ефективність органів місцевого самоврядування в Україні (на прикладі м. Острог)	139
Архипенко Аліна	Політико-правовий статус Кабінету Міністрів України в системі поділу влади: порівняльний аналіз за редакціями Конституції України 1996 і 2004 рр.	141
Хомич Петро	Переваги та недоліки змішаної виборчої системи на виборах до органів місцевого самоврядування в Україні	142
Майко Тетяна	Взаємодія органів місцевого самоврядування з	144
Байрак Сергій	місцевими представництвами виконавчої влади в Польській республіці	
Мадерук Христина	Теоретико-методологічний аналіз дослідження політичної соціалізації	146
Кондратюк Марія	Проблема державного регулювання церковно-суспільних відносин	148
Сверба Людмила	Військова доктрина України	150
Макарук Надія	Особливості сучасної політичної реклами	151
Ралець Андрій	Досвід Польщі у розбудові демократичної системи місцевого самоврядування в Україні	152
Єремейчук Іванна	Права жінок та юридичні гарантії їх захисту в Україні	154
Шимко Ольга	Електронне врядування в Україні	155
Клімчук Тетяна	Парламентаризм як об'єкт електоральних комунікацій	157
Горбатюк Катерина	Діяльність органів внутрішніх справ у реалізації державної етнонаціональної політики	159
Кондратюк Марія	Політика в морально-етичному вимірі	161
Кирильчук Микола	Закон про вибори – 2012 в Україні: три суперечливі новації.	163
Шандалюк Тетяна	Трансформації інституту президентства на пострадянському просторі: український та білоруський варіанти	165

3) мислителі, які вважали поділ на статі недоліком людського роду і вбачали подолання статевих метафізичних відмінностей у майбутньому як ознаку вдосконалення людини.

Саме другу і третю групу теорій можна розглядати як теоретичні джерела сучасної ґендерної теорії, оскільки саме в них жінка розглядалась як рівна з чоловіком, незважаючи на наявні відмінності, які повинні враховуватися у ставленні до статей, але не можуть бути причиною гіршого становища однієї із статей.

Таким чином можна стверджувати, що ґендер (ґендерна рівність) — це політика рівних прав і можливостей чоловіків і жінок, а також діяльність щодо створення механізмів її реалізації.

Правове регулювання державної ґендерної політики в Україні здійснюється нормативно-правовими актами двох рівнів – наднаціональним і національним.

До нормативно-правових актів наднаціонального рівня належать такі важливих міжнародні документи з прав людини та прав жінок, як Загальна декларація прав людини (1948), Міжнародні пакти з прав людини (1966), Конвенція ООН про ліквідацію всіх форм дискримінації жінок (1979), які заборонили дискримінацію за ознакою статі, а також Конвенція ООН з прав жінок (1952), Конвенція про громадянство одружених жінок (1957), Конвенція та рекомендації про згоду на шлюб і вступ до шлюбу, реєстрацію шлюбів (1962) та ін.

До нормативно-правових актів національного рівня, що врегульовують відносини у сфері державної гендерної політики в Україні належить, передусім, Конституція України, яка визначила гендерну стратегію розвитку українського суспільства

Важливе значення в сучасному законодавстві, що регулює питання ґендерної рівності, має Закон України «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків» від 8 вересня 2005 р.

Метою цього Закону є досягнення паритетного становища жінок і чоловіків у всіх сферах життєдіяльності суспільства шляхом правового забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків, ліквідації дискримінації за ознакою статі й застосування спеціальних тимчасових заходів, спрямованих на усунення дисбалансу між можливостями жінок і чоловіків реалізовувати рівні права, надані їм Конституцією і законами України.

Таким чином, проблема прав жінки була предметом політичних і правових вчень минулого, але вона, не зважаючи на плин часу, і в сучасних умовах перебуває у полі наукового інтересу вчених-правознавців та суміжних наук, які поступово заповнюють існуючі прогалини у висвітленні цієї багатовимірної і актуальної теми.

Шимко Ольга Миколаївна
(студентка 4 курсу РДГУ спеціальності „Політологія”,
наук. керівник – доц. **Невинна Г.Я**.*)*

ЕЛЕКТРОННЕ ВРЯДУВАННЯ В УКРАЇНІ

Україна як молода незалежна держава знаходиться на шляху розбудови сучасного демократичного суспільства. Такі негативні чинники як економічна та політична криза, високий рівень інфляції та безробіття є свідченнями

неефективності системи державного управління та необхідності її модернізації та реформування, особливо в контексті євроінтеграційної стратегії. Саме необхідність реформування структури державного управління, з якою зіткнулися уряди багатьох країн світу наприкінці ХХ ст., і стало «поштовхом» до пошуку шляхів ефективного реформування.

Система електронного урядування (е-урядування) є однією з основних форм реформування державного управління в умовах інформаційного суспільства, бо саме вона надає потенціал безпосередньої взаємодії уряду з громадянами, відкриває нові можливості для такої взаємодії.

Розвиток е-урядування є одним з головних пріоритетів України. Тому сучасне законодавство України, що регулює суспільні відносини, які безпосередньо пов’язані з впровадженням та використанням технологій електронного урядування налічує понад півтори сотні нормативно-правових актів та більш ніж триста нормативно-правових актів інформаційного законодавства, що опосередковано впливають на електронне урядування, та які необхідно враховувати при його організації. Серед них найважливішими на сучасному етапі є Закон України «Про Основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007-2015 роки» від 9 січня 2007 р. та розпорядження КМУ «Про схвалення концепції розвитку електронного урядування в Україні на період до 2015 року» від 13 грудня 2010 р. Саме ця концепція визначила мету, основні цілі, проблеми та пріоритети упровадження е-урядування в Україні та яка буде реалізовуватись у три етапи.

Відповідно до українського законодавства електронне урядування визначається як форма організації державного управління, за якої відбувається активна взаємодія органів державної влади та органів місцевого самоврядування між собою та з інформаційним суспільством, людиною, бізнесом за допомогою інформаційно-комунікаційних технологій. Метою його є розвиток електронної демократії задля досягнення європейських стандартів якості електронних державних послуг, відкритості та прозорості влади для людини та громадянина, громадських організацій, бізнесу.

В розбудові електронного урядування в Україні значна роль належить Міжнародному фонду «Відродження» (МФВ), який є основним фінансовим партнером України у впровадженні е-урядування. Загальна сума фінансування у цьому напряму на 2010 рік становила 245 тис. доларів, з них 175 тис. доларів – фінансування від МФВ.

Впровадження е-урядування в органах влади спрямоване, насамперед, на підвищення ефективності роботи і розширення кількості та якості послуг населенню, які надаються органами влади за допомогою нових інформаційно-комунікаційних технологій.

Сьогодні органи державної влади та місцевого самоврядування України перебувають на початковому етапі впровадження елементів е-урядування. Основними досягненнями у цьому напрямі станом на 2011 рік є:

- створено Урядовий веб-портал та офіційні веб-сайти (веб-сторінки) практично всіх органи державної влади та місцевого самоврядування;
- створено понад 220 електронних інформаційних ресурсів в центральних органах виконавчої влади та 450 в місцевих органах державної влади;
- впроваджено близько 50 систем електронного документообігу в органах державної влади (діловодство, контроль виконання доручень і т.д.);

- податкова адміністрація, пенсійний фонд, фінмоніторінг, держкомстат тощо приймають звітність у електронній формі;
- на органи державної влади та місцевого самоврядування зареєстровано близько 14000 сертифікатів ключів цифрового підпису;
- створення Національного центру електронного урядування та спеціального веб-порталу www.nc.gov.ua, де вперше відпрацьовується модель єдиного порталу звернення громадян;
- затвердження регіональних проектів розвитку е-урядування, як «Електронне село» в Дніпропетровській області, «Електронний регіон» в Одеській області, «Прозорий офіс» у Вінниці, «Електронне місто» в Миколаєві та ін.

Згідно зі Звітом ООН з електронного врядування за 2010 р. Україна перебуває на 54 місці з 184 країн за індексом розвитку е-урядування, який оцінює готовність національних урядів використовувати Інтернет та мобільні технології для виконання урядових функцій, а також враховує обсяг та якість послуг, що надаються урядовими агенціями через Інтернет, інфраструктуру телекомунікацій та підготовку персоналу (людський ресурс).

Впровадження електронного урядування є складним процесом, що потребує значних матеріальних, інтелектуальних та фінансових ресурсів та вимагає вирішення комплексу правових, організаційних і технологічних тощо проблем. Основними проблемами залишаються створення фінансових умов для реалізації завдань відповідних програм, що насамперед повинно зумовлювати питання щодо інвестиційної політики в сфері електронного врядування, а також проблема доступу до мережі Інтернет. Згідно з останніми дослідженнями Київського міжнародного інституту соціології, проведеними в лютому 2011 р., доступ до Інтернету мають лише 30% населення України, що є недостатнім для ефективного функціонування електронного урядування.

Впровадження е-урядування в Україні забезпечить якісно новий рівень управління державою та суспільством в цілому, зміцнить довіру до держави та її політики, вдосконалить взаємодію між органами державної влади та органами місцевого самоврядування, бізнесом, громадянами та державними службовцями. Якісно побудована система електронного урядування має позитивно впливати на загальний хід та наслідки проведення подальших радикальних перетворень в українському суспільстві.

Клімчук Тетяна Андріївна
(студентка 4 курсу РДГУ спеціальності „Політологія”,
наук. керівник – доц. **Черній А.Л***.)*

ПАРЛАМЕНТАРИЗМ ЯК ОБ’ЄКТ ЕЛЕКТОРАЛЬНИХ КОМУНІКАЦІЙ

Термін „парламентаризм” як категорія суспільно-політичної думки з’явився ще в XIV столітті і згодом набув визнання в різних політичних колах Європи. Він, зокрема, використовувався в працях К. Каутського, в яких досліджувалася історія представницьких органів, починаючи з „періоду варварства”, та для обгрунтовування засад теорії народного представництва через відповідні державні органи.

В наш час форми парламентського правління стали предметом пильної уваги дослідників. Фахівці, що працюють у цій галузі, помітно поглибили знання про

характер представницької законодавчої влади, її вплив на суспільно-політичні процеси. Про це свідчить аналіз концептів оцінки сутності парламентаризму як сукупності явищ, пов’язаних із практикою діяльності парламенту, його процедурами. Саме в такому розумінні вживається це поняття в працях багатьох вітчизняних політологів, вчених, правознавців. Досить докладно цю тему висвітлює, зокрема, В. Журавський, всебічно аналізуючи дефініцію поняття „парламентаризм”. Він, зокрема, розглядає доцільність вживання цього поняття як у вузькому, так і в широкому розумінні. У вузькому розумінні парламентаризм – це система організації і функціонування державної влади, що характеризується поділом законодавчих і виконавських функцій за зверхності парламенту, наявності у нього виняткових прерогатив і повноважень. Парламентаризм у широкому розумінні – це система організації державної влади, яка характеризується вагомою роллю парламенту, передбаченими конституцією можливостями його активного впливу на суспільне життя завдяки наявності демократичних функцій (законодавчої, бюджетної, контрольної), процедур та механізмів взаємодії з іншими органами державної влади. В поняття парламентаризму, в широкому розумінні, входить також сукупність поглядів, ідей, спрямованих на утвердження верховної ролі парламенту в системі організації державної влади. Цю думку поділяє і Ю. Древаль, хоча, власне, сукупність поглядів, ідей і цінностей він розглядає в межах практичної діяльності реально діючих представницьких законодавчих установ – парламентів.

Просування ідеї парламентаризму не може обмежуватися системою організації влади у формі парламентського правління. Вона, себто парламентська модель, має бути органічно сприйнята масовою свідомістю, іншими словами – відповідати системі цінностей суспільства, засадам політичної культури населення. В кінцевому підсумку парламентаризм може набути дієвих форм, якщо його ідеї опанують свідомість громадян і стануть основою електоральної поведінки, громадська активність у політичному житті суспільства, що акумулюється у виборчому та референдумному процесах, є доволі керованою. Можливо, саме в умовах нерозвинутості інститутів.

Однією з найважливіших умов та засобом підвищення рівня правової культури громадян є структура відносин і засобів правого інформування. З одного боку, тут постає ціла низка питань щодо забезпечення населення правовою інформацією на систематичному рівні. З іншого – виникає проблема вдосконалення нормативно-правового змісту категоріального апарату сфери правого інформування громадян. На цьому тлі впадає в око те, що для держави з населенням 45 мільйонів чоловік існує доволі обмежена кількість офіційних видань, що поширюють офіційні тексти нормативно-правових актів. При цьому варто враховувати, що такі видання практично не охоплюють масив підзаконних нормативно-правових актів міністерств і відомств, органів державної влади на місцях, актів органів місцевого самоврядування. Тексти нормативно-правових актів, опубліковані в неофіційних виданнях, носять суто інформаційний характер, вони не можуть використовуватися офіційно. Ця обставина значно звужує спектр охоплення населення друкованими ЗМІ правовою інформацією нормативного характеру, яка може бути практично використана громадянами, наприклад, у захисті їх виборчих прав.

В кінцевому підсумку основний зміст впливу на громадян засобами політичної комунікації має на меті результативність електоральної поведінки. В

Перші вибори президента Білорусії відбулися 10 липня 1994 року, в них брали участь 6 кандидатів. У другому турі з результатом близько 80 % переміг Олександр Лукашенко. 24 листопада 1996 в Білорусії був проведений референдум, на який були винесені поправки, що розширюють повноваження виконавчої влади і президента, і деякі інші питання. За прийняття поправок висловилося 70,45 % виборців. 9 вересня 2001 відбулися чергові вибори президента, переможцем в яких знов став Лукашенко, набравши 75,62 % голосів. 17 жовтня 2004 був проведений референдум про внесення поправок в Конституцію, що знімають обмеження на кількість президентських термінів. 77,3 % виборців підтримало ці зміни. Слід зазначити, що зміни до закону «Про президента Республіки Білорусь», що виключають обмеження в два терміни, були схвалені Радою республіки лише 5 жовтня 2006.

Перш за все, проблема політичного устрою Білорусії полягає в тому, що майже вся вертикаль влади республіки Білорусія формується саме президентом. Таким чином, внутрішня й зовнішня політика формується в залежності від поглядів та переконань президента республіки. Проблема внутрішнього управління республіки Білорусь полягає і в тому, що всі силові структури також формуються в залежності від інтересів президента, це створює передумови придушення демократії. Свідченням цього є ситуація на виборах президента Білорусії, коли мітинги після виборів президента були суворо розігнані силовими структурами.

Друга проблема полягає в тому, що президент Білорусії на сьогоднішній день знаходиться при владі третій строк поспіль, що створює передумови захоплення влади та перебування на пості президента надалі.

По-третє, недосконаліть політичного устрою Білорусії полягає в процедурі обмеження влади президента в республіці. Президент Республіки Білорусь може бути достроково звільнений з посади при стійкій нездатності за станом здоров'я, у зв'язку з здійсненням державної зради або іншого тяжкого злочину. Таке рішення вважається прийнятим, якщо за нього проголосувала більшість від повного складу Палати представників по пропозиції не менше однієї третини її депутатів та не менше двох третин від повного складу Ради Республіки. Процедура імпічменту не передбачена в Конституції, таким чином майже не можливо обмежити владу президента в країні демократичними механізмами.

Отже, практика президентської влади в країнах пострадянського простору показує, що у порівнянні з усіма іншими вищими посадовини особами, президент має особливий статус. Його прерогативи дозволяють відігравати провідну роль у суспільно-політичному житті.

Сьогодні особливої актуальності набуває питання довіри громадян до політичних інститутів, особливо в тих країнах, які здійснюють політичну модернізацію, і, у першу чергу, це стосується інституту президентства.

Наукове видання

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ

Матеріали ІІІ міжвузівської науково-практичної конференції молодих політологів

11 листопада 2011 р.

Підписано до друку 30.11.2011 р. Формат 60х84.
Гарнітура Times New Roman. Друк різографічний.
Ум. друк. арк. 12,85. Замовлення № 112/1. Наклад 300.

Віддруковано засобами оперативної поліграфії
ПП Самборський І.О.
33028, м. Рівне, вул. Толстого, 3, тел. (0362) 22-41-20

А 43 **АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ.** Матеріали ІІІ міжвузівської науково-практичної конференції молодих політологів. 11 листопада 2011 р. – Рівне: РДГУ, 2012. – 167 с.

УДК 32
ББК 66

© Рівненський державний
гуманітарний університет, 2011